

Hvad ser du?

De fleste kristne kender dette ord: »Så siger HERREN: Søg mig ...« (Amos 5,4 og 6).

En af mine nu hensovede venner gennemlevede en periode med stor nød og megen bedrøvelse. En dag, da hans hjerte var allermest betynget, fandt han et sted, hvor han kunne være alene, og knælede ned i bøn til Gud. Da lød det ord i hans indre: »Søg mig!«

Det undrede ham, fordi han mente jo, at det var, hvad han gjorde. Men ordet blev ved med at tale til ham: »Søg mig!«

Da gik et lys op for ham – han havde søgt en løsning på sine svære problemer – en udvej af nøden – han havde søgt hjælp, men han havde ikke i egentlig mening søgt HERREN.

Da det gik op for ham, fandt der en omvendelse sted i hans Gudsforhold. Nu blev Gud centrum i hans tilværelse.

Havde han ikke været det før? Ikke i dybeste mening.

*

Vi er mere selvcentrerede og selvoptagne, end vi forstår. Vi vil alle gerne have Gud med i vort liv. Han skal være vor hjælper, der skænker os sin guddommelige hjælp, så vi kommer ud af vore vanskeligheder, vor nød og vore problemer.

Uden at tænke nærmere over det, gør vi os selv til det centrale og placerer Gud som en stadig hjælper.

Det er næsten, som om Gud er til for vor skyld – for min skyld!

*

Det er sandt, at vi må påkalde Gud på nødens dag – jeg vil ikke kaste den ringeste tvivl ind herover. Vi har en frostaf og herlig Fader, til hvem vi kan ty i enhver situation – og Han afviser os aldrig.

De fleste af os har måske oplevet, at der kan komme noget krampagtigt ind over os, når vi i nød og angst påkalder Gud og henviser Ham til alle hans løfter om at udfri os. Da min første hustru *Thyra* lå for døden, kom denne krampagtige ånd ind over mig.

Jeg glemte at sige: »Dog ske ikke min vilje, hellige Fader, men din!«

Jeg søgte helbredelse for hende – jeg ville beholde hende – jeg søgte ikke HERREN. Derfor var min ånd ikke fri – derfor var min tro båret af *min* vilje, ikke af Guds. Det tog tid, før det gik op for mig.

Jeg og min vilje var det centrale – Gud var til for at støtte mig der!

*

Hvorfor går vi til Gudstjeneste? Er det for at søge *Ham* – eller er det for at søge en oplevelse – en velsignelse – en glad stund – et samvær med venner og bekendte – en god forkyndelse?

Så længe Guds velsignelser, hans hjælp i nøden, hans gaver og opmuntringer betyder mere for os end Han selv, kender vi Ham kun overfladisk – og vor tro er ikke forankret i Ham.

*

Guds frygten er ikke udbredt i kristenheten i vor tid. Guds evige Majestæt står ikke mange for øje. Derfor danner vi os ofte en gud efter vore egne, såre begrænsede tanker og ønsker.

Det bliver altid en gud, der skal tjene vore behov – en gud, der er til for vor skyld – en gud, hvis tanker aldrig er himmelhøjt over vore.

Hvis den levende og sande Gud ikke griber ind og slår dette guds-billede i stykker, går vort åndelige liv i stykker.

*

Gud sagde til *Abraham*, at han skulle gå ud af sit telt ved nattetid og se op på stjernevimlen, om han kunne tælle dem alle.

Jeg anbefaler ethvert Guds barn at gøre dette engang imellem. Det kan sætte mange ting på plads.

Man får et overvældende indtryk af skaberværkets ubegribelige storhed og sin egen lidenhed – og man får fremfor alt et udsigeligt indtryk af Skaberens væld, visdom og majestæt.

Profeten *Esajas* siger, at Gud kender alle disse stjerner ved navn.

Han siger også, at verdensrigerne (tænk f.eks. på *Kina*) er som en dråbe på en spand eller et fnug på en vægt for Ham.

Guds ord udmaler på mange forskellige måder Guds herlighed og evige væsen for os, men vi har svært ved at se det og endnu sværere ved at fastholde det.

Vi bliver alt for ofte og alt for længe hængende i vor egen opfattelse af Ham – altså den gud, vi har dannet os, og som vi så besmykker med bibelske navne.

*

Hvad skal vi sige til dem, der er bekymrede for deres børn – hvad skal vi sige til dem, der er ramt af sygdom – hvad skal vi sige til dem, der kæmper med økonomiske problemer – hvad skal vi sige til mennesker i nød – hvad skal vi sige til os selv?

Jeg tror ikke, vi kan sige noget bedre end: »Søg HERREN!« Han er den sande og levende Gud i og over din situation, din specielle nød, dine konkrete længsler, ønsker og begæringer. Han kender dig og dine elskede til bunds.

Du er fra i går og forstår ikke ret meget. Men Herren, som du nu søger, er fra evighed til evighed og kender alt til bunds – når vi ikke forstår Hans vilje og Hans veje, da lyder saligprisningen: »Salig den, der ikke forarges på mig!«

Når vor sjæl således søger HERREN fremfor at søge det, vi vil, falder den efterhånden til hvile i en tryghed, som bevarer hjertet og tankerne i Kristus Jesus. Gud bliver så stor.

Vi får ikke altid svar på vort: »Hvorfor?« men vi er ikke utilfredse. Vi lærer så småt at ære og dyrke Gud og tilbede Ham alene.

*

Der lyder mange røster, der siger det stik modsatte. De forsikrer dig om, at hvis blot du tror, skal enhver nød forsvinde af dit liv. Dette vil det kødelige menneske helst høre, thi en gud, der opfylder alle vore ønsker her i livet, er en gud efter menneskets hjerte!

Jeg går ikke til den slags møder – men jeg går gerne hen til nogle ensomme, gamle, hårdt prøvede Guds børn og sidder en liden stund hos dem. Der lærer og modtager jeg mere af varig åndelig betydning end de fleste andre steder.

*

Der hviler ofte tunge ting på Guds elskede børn. Jeg nævnte bekymringer for nærtstående – sygdom og svaghed – økonomisk nød – sorg over den åndelige og moralske tilstand i menigheden og i samfundet – skuffelser – det ufattelige – m.v.

Men kan vi søge HERREN i alt dette, da mærker vi, at Han bærer både os og vore byrder. Det krampagtige hører op – troen bliver sund og stærk – tilliden til Herren, vor Gud, bliver grundfæstet, thi nu kan vi sige: »Ske din vilje!« – nu er vi dybt i vor sjæl forvissede om, at Gud er

god og hans vilje kun god.

*

Det er næppe gavnligt for vort åndelige liv, at vi aldrig befinder os i en risikabel situation, som vi ikke kan overskue. Alt for megen jordisk tryghed og sikkerhed styrker ikke troen. Det er bedre, at vi virkelig er afhængige af Herren dag for dag.

Det gør ikke noget, at vi af hjertet må bede: »Giv os i dag vort daglige brød!« Det svækker ikke troen.

Det er ingen skade for noget åndeligt arbejde, at det i dag ikke har midlerne til i morgen.

Dannebrog ser bedst ud i stormvejr. Når flaget hænger slapt ned i stille vejr og solskin, ser det ikke så strålende ud.

Troen frygter ej i morgen!

Den har HERREN for øje i dag – og det er mere end nok!

*

»Søg mig!« siger HERREN og indbyder os dermed til det største, et lille menneske kan få lov til, thi det er jo at søge HAM, der er uden begyndelse og uden ende – HAM, der har skabt alt ud af intet og opretholder det ved sit mægtige ord – HAM, der giver os liv og ånde og alt – HAM, hvis visdom er udtømmelig, og hvis kærlighed overgår alt, hvad vi kan bede om og forstå – HAM, hvis usynlige væsen, evige kraft og guddommelighed stråler os i møde fra hele skaberværket – HAM, der i Kristus, sin elskede Søn, forligte verden med sig selv på et kors af træ – HAM, der gav sig til os, da Han hengav sin Søn for vore overtrædelser og i stedet for at forkaste os gav os sin hellige Ånd – HAM, der dagligt taler personligt til os og med os i Ordet og i bønner – HAM, der, før verdens grundvold blev lagt, udvalgte os i Kristus, for at vi skulle være Hans nådes herlighed til lov og pris – HAM, der vil ligedanne os med Kristus og snart sammen med Ham give os riget og herredømmet og storheden – HAM, der vil fremstille os for sin herlighed med fryd – HAM, hvem æren og prisen tilhører i evigheders evigheder – HAM får vi lov til at søge!

*

Man skulle tro, at alle kappes om at være med hertil – men ak, vi kender fra os selv, at hvis Herren ikke vækker os gang på gang, begynder vi at søge noget andet.

Det gamle og Det nye Testamente indeholder mange formaninger. De kan alle sammenfattes i dette ene: »Søg mig, siger HERREN.«

Profeten *Nahum* udtrykker det således:

»Søg HERREN, alle I ydmyge i landet, som holder hans bud, søg retfærd, søg ydmyghed« (kap. 2,3).

Denne formaning siger tillige, hvem det er, der kan søge HERREN. Ligesom det kun er de ydmyge, der kan søge ydmyghed, er det kun de, der søger HERREN, der kan søge Ham! Det er nemlig kun den, der har ydmyghed, hvem mere ydmyghed kan gives – og det er kun den, der søger Herren, hvem mere af Ham kan gives!

Hvilken alvor! Ja, at søge HERREN er en alvorlig sag. Det er enten af hele dit hjerte, eller også er det ikke. Den, der ikke søger Herren af hele sit hjerte, søger Ham slet ikke, thi det er umuligt at søge HERREN med halvt hjerte – og søge så meget andet ved siden af.

*

Hvis jeg i sandhedens lys må erkende, at jeg er blevet en slap bue (Salme 78,57), og at jeg er hørt op med at søge HERREN af ganske hjerte, hvad da – er ethvert håb da udelukket?

Nej – jeg får lov til at ydmyge mig – hvad det indebærer, vil Gud vise mig.

Enhver, der gør det i oprigtighed, finder ny nåde til at slippe ud af slapheden, tilbage til den første kærlighed og helhed.

Er det kristenhedens største behov i dag?

*

Vor Herre og Frelser kommer snart! Hvert nu kan vi vente Ham. Ingen af os ønsker at møde Ham i slaphed og lunkenhed – vi ønsker af hele vort hjerte at bestå for Menneskesønnen i hans tilkommelse.

Vi har kun kort tid tilbage – måske kortere, end vi regner med.

Lad os søge HERREN – altid søge Hans åsyn (Salme 27,8) – søge HAM ved hver dags begyndelse – søge HAM i vort daglige arbejde – søge HAM, før vi lægger planer om dette og hint – søge HAM, når vi samles – søge HAM, når vi er ene – søge HAM og finde mættelse af glæde for Hans åsyn!

*

Når dette blad er ude hos læserne, er der kun kort tid til stævnet på *Nyborg Strand*, hvor vor Herres Jesu snare komme vil blive os forkyndt med al den nåde, Herren skænker os dertil.

Jeg vil ikke gøre den mindste reklame for dette stævne – jeg vil ikke overtale en eneste til at komme – jeg vil hellere gøre det så svært for mennesker at komme, at kun de, der virkelig vil, kommer.

Men jeg vil heller ikke undlade at sige, at hvis man virkelig ønsker at søge HERREN, bør man søge HAM med dette spørgsmål: »Hvad vil du, Herre, at jeg skal gøre i dagene 9.–14. juli?«

Det kan være en selvovervindelse at komme – måske endog en ydmygelse – måske et »offer« – ja, stævnet er ikke planlagt som en nydelse for det kødelige menneske, men som, hvad vor indiske broder *Bakht Singh* kaldte en *hellig sammenkaldelse*.

Hvis nogen føler, at han må tage sit kors op og følge Herren for at være med til dette stævne, vil der ikke være det mindste uevangeliske heri – tværtimod!

*

De grundlæggende spørgsmål i livet er disse to, som vi ofte har peget på: »Hvem er du, Herre?« og »Hvad vil du?« (Ap. G. 9,5 og 22,8 og 10). Enhver, der søger HERREN, får svar på disse to spørgsmål – og er dog aldrig færdig med at gentage dem, thi et udtømmende kendskab til Herren og hans vilje får ingen i dette liv. Dertil er HERREN alt for ophøjet og stor.

*

Den store østrigske dirigent *Bruno Walter* inddelte menneskene i to grupper. Den ene gruppe bestod af de mange, der – når de f.eks. hører *Schuberts* ufuldendte symfoni, ser op fra avisen og siger: »Den kender jeg godt!« Og når de læser et vidunderligt digt, siger de: »Det har jeg læst før – det kender jeg!«

Den anden gruppe har også hørt *Schuberts* symfoni og læst det herlige digt, men hver gang de atter hører det, siger de: »Det er som nyt for mig – det har jeg ikke hørt før!«

Hvis nogen sagde til Bruno Walter: »De har dirigeret *Mozarts* symfoni i g-moll mangfoldige gange, så den kender De naturligvis,« ville han svare: »Ja, jeg kender den måske nok i dag – men hvis jeg skal dirigere den i morgen, føler jeg mig ikke sikker på, at jeg kender den!«

Han havde den dybeste respekt for de ædle kunstværker og en ærbødig ansvarsbevidsthed i forhold til dem.

Der er desværre mange kristne, der ligner den første gruppe mennesker. De »kender« det hele. Ak, hvor fattigt!

Lykkeligvis er der også mange, der ligner den anden gruppe. De føler, at de lige er begyndt at kende Herren og hans ord – de er fulde af iver efter at lære HAM bedre at kende – de jager derefter ligesom apostelen *Paulus*.

Der var få, der kunne dirigere klassikerne, især *Mozart* og *Beethoven*, som

Bruno Walter – om nogen kendte dem, var det ham – men selv følte han altid, at der var *såre meget mere* i deres »udødelige« symfonier, end han endnu havde fåt.

Han gik aldrig i stå som musiker, end ikke på sine gamle dage.

*

Så vidt jeg ved, blev *Bruno Walter* aldrig en bekendende kristen. Han sluttede vist

nok sine dage som antroposof.

Tænk, om han alligevel gør os til skamme!

Indenfor sit snævre område på det æstetiske felt gik han aldrig i stå, men stræbte altid videre fremad i dyb ansvarsfølelse og selvdisciplin.

Os er der betroet meget mere – et ubegrænset område, så sandt hele Guds fylde i Kristus Jesus er uendelig – alligevel går vi så let i stå og giver op for småting.

Vidunderligt, at Herren ikke opgiver os eller bliver træt af os! Vidunderligt, at Han begynder forfra med det mislykkede kar!

Lad os prise Ham sammen derfor! Lad os søge HAM i taknemmelighed og glæde under Hans kærligheds magt!

*